

La Fura més tecnològica

M'agrada l'estiu. I no pel sol espantant, ni per les arrebossades a la sorra de la platja, sinó pels múltiples esdeveniments culturals que es poden gaudir a l'aire lliure o en horaris més informals, com ara visites nocturnes a museus, cinema a la fresca, concerts de tota mena en terrasses de tot tipus i, sobretot, espectacles teatrals en escenaris únics.

Fa uns quants dies vaig tenir l'oportunitat d'anar a veure l'últim espectacle de la Fura dels Baus, M.U.R.S., al Castell de Montjuïc. Un *smartshow* impressionant (el primer *smartshow* de la història, segons la mateixa companyia). Això vol dir, en resum, que sense tecnologia l'espectacle no seria el que és.

El lloc emplaçava una *smartcity* d'un futur esgarrifosament no tan llunyà, una ciutat dividida en quatre grups (socials, afins, classistes?), dels quals se n'ha de triar només un per a formar-ne part. En arribar ja es nota un ambient, entre misteriós i tensional, generat, en part, per no saber ben bé què et trobaràs; per les crítiques de tots colors sobre la representació en els dies anteriors i, també, pels rumors que corrien de boca en boca i explicaven que hi havia gent que havia marxat a mig espectacle.

Particularment, no m'agraden gaire els espectacles interactius. Sóc de les que prefereixen seure en una butaca i deixar que m'expliquin coses, sense necessitat de participar. De tant en tant, però, va bé deixar-se incomodar (no només per les butaques) i prendre part activa en allò que vivim. I d'això tracta aquest espectacle.

Mitjançant l'aplicació M.U.R.S. (molt ben feta, per cert), durant poc més d'una hora rebem instruccions (cadascú en el seu mòbil i en pantalles omnipresents en tots els espais) sobre què fer o com actuar en aquesta ciutat (del futur?). Fes això, fes allò, segueix el teu líder, no aixequis el cap... De nosaltres dependrà que seguim com xaiets les ordres que ens vénen donades des de dalt o que ens plantejem i ens revolucionem davant del poder establert. I mentre representem una classe d'aeròbic per mesurar la nostra capacitat cardiovascular, observem com la realitat augmentada va prenent forma o juguem a la borsa virtual, de manera gradual, passem de la banalitat inicial d'una ciutat aparentment normal i feliç, que ho té tot, a la brutalitat final de qui s'atreveix a aixecar el cap i dir prou.

No sé si puc dir que em va agradar. Tampoc m'estranya el sentiment de voler marxar d'allà. La violència, la dependència *in crescendo* de la tecnologia, la castració de la personalitat pròpia i el conflicte em produeixen neguit. I, és clar, les més que versemblants comparacions amb el món *real* que vivim ara, encara més. Malgrat tot, però, cal seguir apostant per la incomoditat.